

ÖZGÜR BALPINAR

GELECEK
EKSPRESİ
ÇÖP DÜNYA

ÇİZER: BÜŞRA KAYGIN GAFAROV

2050'YE
HOS GELDINIZ

GELECEK EKSPRESİ

*“Gelecek, avuçlarınızın içindedir.
Onu simsıkı tutun ve hiç bırakmayın.”*

Tren son sürat yol alırken çocukların şaşkınlığı ve endişesi sürüyordu. Pencerenin dışındaki manzaraysa renk geçişlerinden ibaretti. Ne bir ev ne de bir ağaç vardı görünürde. Sadece renkler akıp geçiyordu. Sanki bir gökkuşağının içinde seyahat ediyorlardı. Çok hızlı yol alıyor olsalar da vagonun içinde hiçbir sarsıntının olmaması biraz tuhaftı.

“Avuçlarınıza bakın!” diye küçük bir çığlık kopardı Narin.

Çocuklar ellerini açıp baktıklarında gitgide belirginleşen sayıları fark ettiler. Tıpkı Çiçek Ekspresi macerasında olduğu gibi Nil için BİR, Can için İKİ, Narin için DÖRT ve Yiğit için ise SIFIR sayıları avuçlarına yerleştirilmişti. Bu sayıların anlamını hâlâ çözebilmiş değillerdi.

“Sanırım artık Çiçek Ekspresi maceramıza inanıyorsunuz.” diye konuştu Nil, çocuklara BİR yazan avuçlarını göstererek.

Narin, kapıya işaret ederek “Şu kapı açılıp da içeriye bir General girmediği müddetçe inanamam.” diye konuştu.

Sözlerini yeni tamamlamıştı ki aniden kompartımanın kapısı açıldı. İçeriye, üstünde parlak apoletleri ve madalyaları bulunan bir General giriverdi.

“Şaka yapmıştım.” diye mırıldandı Narin.

Onun sözlerini duyan General, “Geleceğin, şakası yoktur çocuğum.” diye cevapladı. Geçip koltuğa otururken, “Gelecek çok uzaklarda görünse de, siz hiç farkına varmadan ansızın geliverir.” diye ekledi.

“Siz Çiçek Generali misiniz?” diye sordu Can.

“Ne çiçeği ne böceği, çocuğum! Ben Geleceğin Generali’yim.” diye cevapladı General.

“Biz sizin kardeşinizle tanışmıştık o zaman.” diye konuştu Narin.

General anlam veremediği bu konuşmalardan usanmış gibi, “Neyse... Haydi, biletlerinizi çıkarın bakalım! *Gelecek Ekspresi* yolcusu kalmasın!” diye konuştu.

Çocuklar ellerini ceplerine götürünce şaşırdılar. O ana kadar orada olduğunu bilmedikleri birer yaprak çıkarmışlardı ceplerinden. Nil, elindeki sararmış, kocaman çınar yaprağına bakakaldı. Yaprığın üzerinde, “*Gelecek Ekspresi İyi Yolculuklar Diler.*” yazıyordu.

“Harika!” dedi General kapıya yönelerek. “Bir yanlışlık olmadığına göre benim görevim tamamlanmıştır. İyi yolculuklar diliyorum size!”

General kapıdan çıkmak üzereyken çocuklar hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. General’in aceleci tavrı onları tedirgin etmişti. Aniden ayağa kalkan Nil kararlı bir ses tonuyla kapıya doğru seslendi:

“General! Bir dakika durur musunuz?”

General geri dönüp Nil'e bakarak, "Ne oldu çocuğum? Bir şey mi unuttum?" diye konuştu.

"Evet, hem de çok önemli bir şeyi unuttunuz." diye sesini yükseltti Nil. "Biz çocuklar için hayatı öneme sahip bir yolculuğun General'i olarak sergilediğiniz boş vermiş tavırlar hiç hoş değil. Bizleri, yolculuğumuzu hiç önemsemeden, bize yolculuğumuzla alakalı tek bir cümle bile söylemeden aceleyle çekip gidiyorsunuz! Düpedüz kaçmak bu! Söyler misiniz, nereye gidiyoruz biz? Gelecek, diyorsunuz fakat nasıl bir geleceğe gidiyoruz? Orada ne yapacağız? Dönmeyi istersek nasıl geri döneceğiz?"

General yaptığı hatanın farkına varıp hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle çocuklara doğru döndü. Nil'in konuşması ona, unuttuğu pek çok şeyi hatırlatmış gibiydi. Diğer çocuklar da akıllarındaki tüm soruları bir anda sorduğu için Nil'e minnet duyan gözlerle bakıyorlardı.

"Ah! Haklısın çocuğum, çok haklısın!" diye konuştu General. "Gerçekten çok yorgunum. Bu aralar çok sık unutuyorum. Geçmiş ile gelecek arasında seyahat etmekten gerçekten çok yorul-

dum. Belki de artık emekliliğimi istememin zamanı gelmiştir.” diye ekledi.

General bir an için sessiz kaldı. Derin düşüncelere dalıp söyleyeceği sözleri belirlemeye çalışıyormuş gibi bir tavra bürünmüştü. Çocuklar meraklı gözlerle General’in dudaklarından dökülecek sözcükleri bekliyordu. Küçücük bir bilgiye bile çok ihtiyaçları vardı.

“Şey...” diye geveledi General. “Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ekspres Generalleri arasında çok meşhur bir söz vardır. Bizler yaşarken öğrenmenin bilgeliğine inanırız. Yaşarken öğrenmeniz sizler için de daha doğru, daha öğretici olacaktır.”

Çocuklar hayal kırıklığına uğramıştı. Bilinmez bir yolculuğun içinde sürüklenip giderken, geleceği gitmeleri dışında ellerinde hiçbir bilginin olmaması onları bir serüvenin ortasına hazırlıksızca atıyordu. General tekrar konuşacakmış gibi kıpırdandığında çocuklar yeni bir heyecan dalgasına kapıldı. General sanki zihnini zorluyor, çocuklara yardımı dokunacak birkaç cümle bile olsa söyleyebilmek için çaba harcıyordu. Nihayet ağzından çıkan her bir sözcüğü dikkatle seçerek kararlı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Gelecek, gelecektir çocuklar. Tarihte ne kadar ileriye gittiğinizin bir önemi yok. Sizin avantajınız, geçmişin tazeliğini hâlâ üzerinizde taşıyor olmanız. Bu yeni dünyada her ne ile karşılaşırsanız karşılaştın, geçmişten ders çıkarmakta birer usta olmalısınız. Geçmiş belki geleceği etkileyemez fakat yaşadığınız an için size pek çok fikir verebilir.”

Bir an için duraksayan General, “Ve bir uyarı... Yetişkinlik hâllerinizle iletişime geçmemeniz gerekiyor.” dedi.

“YETİŞKİNLİK HÂLLERİMİZ Mİ?” diye hep bir ağızdan koro hâlinde çığlık attı çocuklar.

Bu fikir her birini fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

“Yetişkin hâllerimiz de mi yaşıyor gideceğimiz gelecekte?” diye sordu Can durumu daha net anlayabilmek için.

“Bu inanılmaz!” diye coşkulu bir çığlık kopardı Narin. “Acaba nasıl biri olmuşumdur gelecekte? Kesin çok başarılı bir kadın olmuşumdur. Belki de kadın hakları savunucusu olarak kadınları hiçe sayan herkesin karşısında duruyorumdur!”

General konuşmak için ağzını açsa da çocuklardan fırsat bulamıyordu.

“Ben bir makinist olmayı hayal ediyordum.” diye konuşmaya başladı Can. “Trenimle en ulaşılmaZ yerlere bile giderek vagonlar dolusu yardım malzemesi taşıyorumdur kesin. Yoksullar için yiyecek ve buna benzer temel ihtiyaçlar, çocuklar için kitaplar ve oyuncaklar...”

Narin hiç durmadan, “Kadınlar her alanda, en önde, ileri!” diye bağıırıyordu avazı çıktığı kadar.

General ne yapacağını bilemiyordu. Konuşma çabaları içinde sinir krizleri geçiriyor, sinirden gözleri seğıriyordu.

“Ben yardıma muhtaç hayvanlar için bakım merkezleri açmak istiyordum.” diye coşkuyla konuşmaya başladı Yiğit. Sesi belki de ilk kez bu kadar gür çıkıyordu. “İl il dolaşıp bu bakım merkezlerini çoğaltacaktım. Gitgide ilçelere, hatta en ücra köylere bile taşıyacaktım. Hiçbir hayvan sahipsiz kalmayacak, kendini yalnız veya terk edilmiş hissetmeyecekti.”

“Kadınlar her alanda, en önde, ileri!”

“Ben insanları bilinçlendirebilmek için sıfır atık merkezleri kuracaktım.” diye konuşmaya başladı Nil. “Doğaya zararı olan malzemelerin artık kullanılmaması için mücadele edecektim.”

“Kadınlar her alanda, en önde, ileri!”

Narin ayağa kalkmış, aynı sözleri tekrarlayıp bir asker gibi rap rap yürümeye başlamıştı.

“Kadınlar her alanda, en önde, ileri!”

General artık düşüp bayılacak gibi görünüyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, kimse kimseyi dinlemiyordu. Dört çocuğun bu küçücük bir kompartımanı sesleriyle böylesine tıka basa doldurmuş olması şaşılacak şeydi. General sonunda dayanamadı.

“YETER!” diye bağırdı.

Çocuklar bir anda susuverdi.

“Kadınlar...” diye cılız bir ses de bu sessizliğin peşi sıra kesildi.

Derin bir nefes alarak, “Bu ciddi bir uyarı çocuklar.” diye başladı General konuşmasına. “Evet, yetişkinlik hâllerinizle aynı zamanda bulunmanız ilgi çekici, biliyorum. Fakat uyarımı lütfen dik-

kate alın. Şayet yetişkinlik hâllerinizle iletişim kurarsanız gelecekte yaşamaya hapsolabilirsiniz. Duydunuz mu beni, sonsuza kadar burada yaşamak zorunda kalabilirsiniz.”

Çocuklar, uyarının ciddiyetini nihayet kavramıştı. Hiçbiri gelecekte kapana kısılmayı, sonsuza kadar orada kalmayı istemezdi.

“Zaman bir döngüdür. Bu döngüye zarar vermek ciddi sonuçlar doğurabilir. Tekrar ediyorum, yetişkinlik hâllerinizi hemen şimdi unutun. Onlarla görüşmeyi aklınızdan bile geçirmeyin.” dedi General uyarısını yineleyerek. “Ve son olarak, unutmayın çocuklar... Gelecek, avuçlarınızın içindedir. Onu sımsıkı tutun ve hiç bırakmayın.”

General, göz kırparak çocuklara selam verdikten sonra kapıyı açıp çıktı. General’in kompartımanı terk etmesinin ardından tren nihayet yavaşlamaya başlamıştı. Pencerede akıp giden renk cümbüşü hâlâ devam ediyordu. Tren durduğunda ve dışarı çıktıklarında dışarıda nasıl bir manzarayla karşılaşacaklarını çok merak ediyordu çocuklar. Küçük bir ipucu yakalama umuduyla hiç durmadan pencereden dışarı bakmalarının nedeni buydu.

Neden sonra bir anda hüzünlenmişlerdi. Biraz önceki coşkularından eser kalmamıştı. Belki anne ve babalarını özlemiş, belki de içinde sürüklendikleri bilinmez yolculuk onları eskiye göre daha çok tedirgin etmişti. Tren gitgide hızını düşürürken çocuklar da ona uyumlu olarak sessizleştiler.

Bir anda sessizliği bozarak, “Tabelaya bakın!” diye bağırdı Can.

Kompartımanın kapısının üstündeki metal tabelada birdenbire “2050’ye Hoş Geldiniz!” yazısı belirmişti. Işıkları yanıp sönen dijital bir tabelaydı bu.

“2050 mi?” diyerek gözlerini kocaman açtı Narin. Sesinde şaşkınlık ve korku bir aradaydı. “Çok ileri gitmemiş miyiz? Yani üç beş yıl olsa tamam ama... 2050 de nedir?”

2050’de kırk yaşında olacaklarını hesaplayan Yiğit, “Çocukluğumuzu yaşayamadık!” diyerek ağlamaya başladı. “Biz çok tatlı çocuklardık!” diye hüngür hüngür ağlamayı sürdürüyordu. “Belki de geri dönemeyeceğiz, bir daha çocukluğumuzu yaşayamayacağız!”